

Bogdan Hrib
Noir de București

Copyright © autorii povestirilor
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonico.ro
www.tritonico.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HRIB, BOGDAN

Noir de București/Bogdan Hrib
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-300-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Foto coperta 1: MIRELA MOMANU / <http://momanu.blogspot.ro/>

Redactori: MICHAEL HAULICĂ, BOGDAN HRIB

Comanda nr. 248/noiembrie 2017

Bun de tipar: noiembrie 2017

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

NOIR DE BUCUREȘTI

~O antologie de Bogdan Hrib

Fragment	7
O-ale pulpei	13
Dănuț Ungureanu – Citeva zile cu Angel	15
Daniel Octavian Sejan – Dacă într-o seară, vișnișii	51
Michael Haulică – Șerif din Tei	49
Ștefan D. Gupă – Noaptea în Gara de Nord	115
Bogdan Hrib – Cămin de carton	155
Daniel Timariu – Sars	179
Ligia Enache – Căci e vântul tău?	221
Povestile orasului	253
Nona Gârbea – Genotaja a treia	255
Oliga Della Marescu – Fantome din Lacul Morii	275
Bogdan Teodorovici – Pădurea deasă	293
„Detectiv” de București	341
Ionuț Bărbăntu – Sub semnul lui Icar	373
Lucia Verona – Clădirea	389

NOIR DE BUCUREȘTI

Cuprins

Argument	7
I. D-ale poliției	11
Dănuț Ungureanu – Câteva zile cu Angel	13
Daniel Octavian Bejan – Dacă într-o seară, vreun zid	51
Michael Haulică – Gâtul din Tei	69
Ștefan D. Guță – Noapte în Gara de Nord	115
Bogdan Hrib – Crimă de cartier	155
Daniel Timariu – Sara	179
Ligia Enache – Care e visul tău?	221
II. Poveștile orașului	253
Horia Gârbea – Generația a treia	255
Olga Delia Mateescu – Fantoma din Lacul Morii	275
Bogdan Teodorescu – Bătrâna și casa	293
III. „Detectivi” de București	341
Petru Berteanu – Sub vrăbii și sub mierle	343
Lucia Verona – Câteva momente din viața unui anticar	359

Tony Mott – Vin roșu pentru soțul meu

377

Teodora Matei – Poveste pe strada Armenească

403

IV. Întâmplări „civile”

425

Dan Rădoiu – Trafic de organe

427

Anamaria Ionescu – Personajul

465

Silvia Chindea – Întâmplări anodine

495

Lucian-Dragoș Bogdan – Colții ascunși ai orașului

513

Argument

Despre București

M-am născut în București și m-am jucat pe asfalt aproape toate verile. Și iernile. N-am avut cheia de gât pentru că aveam o bunică atentă să mă crească așa cum trebuie. Am jucat *hoții și vardiștii* printre tufele dintre blocuri, mânuind o pușcă cu dopuri, care costase uriașa sumă de 50 de lei. Mai mare fiind, am pedalat prin parcul IOR sau Titan, am văzut toate filmele de la Gloria sau de la cinematografele de pe Bulevard.

Am iubit Bucureștiul de când mă știu, câteodată l-am urât, niciodată nu l-am disprețuit. Mi-amintesc bărbații eleganți, care se salutau prin ridicarea pălăriilor, prin anii '70, mi-amintesc cutremurul, apoi criza benzinei și regula numerelor de înmatriculare cu soț sau fără soț din anii '80, evenimentele din '89 sau din '90, frenezia antreprenorială a ultimului deceniu al mileniului trecut și criza de după 2008, traficul auto și poluarea culturală din ultimii ani. Multe

istorii, vesele sau triste, stupide, dramatice, fatale pentru unii, providențiale pentru alții.

Bucureștiul e un clasor de povești și un malaxor de personalități. E un univers cu reguli proprii. Nu e neapărat frumos sau curat. Dar eu îmi iubesc orașul. Și, mai ales, îl înțeleg. Această antologie e dedicată orașului meu, ca o speranță pentru vremuri mai bune, mai cuminți și mai culte.

Despre antologie

Acum câțiva ani, George Arion și cu mine am înjghebat o antologie, tradusă cu greu în engleză. S-a numit *Romania Noir*. Doream să arătăm străinilor că și la noi se scrie bine *mystery & thriller*.

De atunci am avut un vis. Acest vis – al unui nou buchet de povești, doar ale capitalei. Apoi, un editor american, care are o serie *noir* dedicată capitalei lumii, a fost tentat de un *Bucharest Noir*. Din motive necunoscute – probabil financiare – proiectul s-a împotmolit. Dar o mare parte dintre texte erau adunate. Am considerat corect, necesar și moral să susțin acest proiect și să-l îmbogățesc – pornind de la cei 13 autori inițiali, acest volum cuprinde 18 povestiri.

Despre autori

Am fost întrebat cum am ales autorii. A fost greu pentru că nu sunt mulți cei care scriu cu bucurie în acest gen. Mai mult de atât, Bucureștiul nu are prea mulți autori locali de *crime* așa că a trebuit să corupem și rezidenți ai altor orașe care sunt, dintr-un motiv sau altul, legați de capitală – au studiat

aici, și-au găsit perechea sau au personaje care „trudesc” pe malurile Dâmboviței. O parte dintre autori îmi sunt prieteni, fie că scriu SF sau alt gen, o parte sunt consacrați, alții la primele opere, ba chiar și doi debutanți. Mi-am permis să-i prezint pe fiecare în câteva cuvinte... subiective.

Despre povestiri

18 povestiri foarte diverse, în stil și în dimensiuni.

N-am intenționat să introduc limitări, fiecare autor a avut deplină libertate.

Am încercat inițial să le așez în ordinea alfabetică a autorilor, apoi să le grupez pe cartiere, în final am găsit, așa cum veți citi, patru teme care să cuprindă întregul volum.

Personajele sunt foarte diferite, la fel ca și situațiile. De la umor la cruzime, de la povești cu aromă istorică la anchete clasice, toate poveștile din *NOIR de București* alcătuiesc, sper eu, un univers reprezentativ pentru viața de zi cu zi din capitală. Priviți în jur, s-ar putea să recunoașteți vreun personaj.

Bogdan Hrib

București, Titan, noiembrie 2017

Despre povestii

18 povestiri foarte diverse, în stil și în dimensiuni.
M-am intenționat să introduc în această carte povestiri care au avut
deplină libertate în ceea ce privește forma și conținutul.
Am încercat să le aleg în ordine alfabetică și auto-
ritor apăsătoare grup pe care în final am găsit-o cum
veți citi, dar toate care să cuprindă întregul volum.
Personajele sunt foarte diferite, în fel și în număr. De la
unor în număr de zece până la unul, ca și în cazul
cărții, toate poveștile din NOIR de București dețin un
cuvânt reprezentativ pentru viața de zi cu zi din
țara noastră în jurul anului 1980-1990.
Căci în această carte sunt prezentate toate stările
de spirit ale oamenilor din România în acea perioadă.
Căci în această carte sunt prezentate toate stările
de spirit ale oamenilor din România în acea perioadă.

Despre autor

Am început să scriu în anul 1968, când am fost profesor de
literatură în liceu. Am scris câteva povestiri care au apărut în
revista "Creație" din București. În anul 1970 am publicat
cărțile "Povestiri" și "Creație". În anul 1975 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 1980 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 1985 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 1990 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 1995 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2000 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2005 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2010 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2015 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2020 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri".

Dănuț Ungureanu (Cămin și zile cu Anghel)

Pe Dănuț l-am cunoscut în anul 1979, apoi am
scris împreună cu el romanul "Cămin și zile cu Anghel" (prima ediție
1993). Când ne-am văzut din nou în anul 1995, am
scris împreună cu el romanul "Cămin și zile cu Anghel" (prima ediție
1993). Când ne-am văzut din nou în anul 1995, am
scris împreună cu el romanul "Cămin și zile cu Anghel" (prima ediție
1993).

I.

D-ale poliției

Am început să scriu în anul 1968, când am fost profesor de
literatură în liceu. Am scris câteva povestiri care au apărut în
revista "Creație" din București. În anul 1970 am publicat
cărțile "Povestiri" și "Creație". În anul 1975 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 1980 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 1985 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 1990 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 1995 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2000 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2005 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2010 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2015 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri". În anul 2020 am publicat
cărțile "Creație" și "Povestiri".

Dănuț Ungureanu \ Câteva zile cu Angel

Câteva zile cu Angel

Duminică

14.00

Din celălalt capăt al încăperii, bătrânul aducea cu unul dintre răposații președinți americani, din vremurile când îți trebuiau mai mult de două biluțe în nădragi ca să pui urusul rusesc cu botul pe labe. Dar acum strângea pahare de pe măsuțele șchioape și când îi tremurau degetele vărsa poșircile pe jos.

— 'Aidi, băi, moartea-n balon, că m-apucă noaptea până-ți miști tu rahatu!' îl încurajă veninos proprietarul găurii. 'Tu-ți morții mă-tii...

Singurul client, unul corpolent, plantat în colțul opus barului, ieși o clipă din suta de votcă, acordându-i o privire mai plictisită ca a unui ginecolog într-un bordel.

Președintele american încercă speriat să ia câteva pahare odată, dar le scăpă pe toate. Cât contempla el tâmp cocteilul

de pe podea, patronul sări tejgheaua și-l luă de gulerul hainei terminate, scuturându-l.

— Să-mi bag... mă-ta... mânca-mi-ai... cu tot neamul... icnea dramatic.

Legea antifumat îl adusese la sapă de lemn, singurul client gargarisea de-un ceas cu un jaf de votcă botezată, iar acum îi făcea mizerie și boșorogul ăsta. Își făcu vânt să-i scape o palmă.

— Lasă-l, i-ajunge... spuse bărbatul de la masă.

Dar palma pornise și obrazul scofălcit plescăi.

— Gata, mă, destul! spuse iar clientul, mai tare, cu ceva în vorbe care îngheță a doua lovitură.

Insul se răsuci și din doi pași se propti cu pumnii în tăblia mesei.

— Da' tu cine ești, băi pulică obeză? Ai fi vreo piesă, a?

Grasul îl privi conciliant.

— Mă cheamă Irinel Luna...

— Zău, mă? hohoti mardeiașul. Două nume de fofoloan-că? Și care...

Brațul bărbatului îi încolăci gâtul într-o clipă și-l pocni cu nasul de măsuță. Blatul se umplu de sânge.

— Comisar Irinel Luna... urmă clientul liniștit.

Își luă sacoul de pe spătar și ieși în strada fierbinte.

Luni

11.00

Gospodina ruptă de sacoșe găsi un dram de putere să întoarcă ochii după băiatul ăla frumușel, delicat ca o felină, care poposise pe celălalt trotuar, sub un tei cu frunzișul obosit de

arsită. Apoi își relua chinul, căci avea destul drum din piață până-n Morarilor.

La umbra pomului, tânărul zâmbi străzii în lava căreia trecătorii se zbăteau neputincioși. Purta jeanși, un tricou alb, cu sloganul „Save the planet”, teniși Nike. Era șaten, cu față de copil și măsura nu mai mult de unu șaptezeci și cinci. Își scoase ochelarii de soare, să butoneze celularul.

— Sărumâna, domnișoara Freddie... Pardon, domnișoara Dana... Cu domnul Sergiu, v-aș ruga, dacă-i disponibil.

— *Dar cine-i?* întrebă subțire adolescenta.

— Sunt o cunoștință de-a tăticului. Ăăă... a tăticului dumneavoastră. Mă știa dânsul odată. Tăticul și mămica lipesc mult din țară?

— *Nu divulg secrete de familie, chicoti fata. Stați, să-l strig pe Sergio, că s-a-nchis în cameră și tocește zi-lumină.*

— Mulțumesc, scuzați deranjul. Aveți o voce foarte plăcută...

— *Mersi.*

Trecu un minut.

— *Da?*

— Am onoarea, domnul Sergiu! Angel sunt, mă știe tăticul. Ce faci, ești ocupat?

— *Hm... Păi, cam sunt.*

— Ziceam să ne-ntâlnim, să discutăm o chestie.

— *Ce chestie? Vorbește cu tata, când se-ntoarce.*

— Domnul Sergiu, te rog frumos, nu închide! Ne vedem numai cinci minute. Eu țin mult la domnul senator Pătuleasa și n-aș vrea... N-aș vrea să-l văd supărat. Doar cinci minutele.

— *Domne, cum îți zice, Angel, făcu Sergiu acru, n-am minutele, nu pricepi? Miercuri am examen și-am citit doar un curs. Ce să fac, dacă-mi place cartea...*

— Eee, glumeț ca domnul senator, râse Angel. Se vede vâna. Trebuie neapărat să vorbim ceva, domnul Sergiu. Ceva despre aseară.

Celălalt șovăi.

— *Aseară?*

— Da. Uite, *La Burlacu*, știi bomba asta? De unde s-o știi, mata mergi doar în locuri subțiri, ca aseară, la *Elite*. Au și tinerii nevoie să iasă la un suc și se-ntorc acasă, la învățătură.

— *Așa...*

— Dar *Burlacu*, domnul Sergiu, e la doi pași de mata. Ne vedem peste două ore și discutăm despre *Elite*. Să nu iei bemveul, lasă-l în garaj.

— *Băi Angele, bați câmpii, se enervă Sergiu. Chiar îl știi pe taică-meu? Cine ți-a dat numărul ăsta de fix, că-i la secret. Hai, că poate sun la poliție.*

— Numai cinci minute, promit. Vorbim de ce-a fost aseară. Eh, așa-i studentia... Aranjăm între noi, să nu-l supărăm pe domnul senator. Să nu se supere nimeni.

Urmă o pauză lungă.

— *Habar n-am ce spui. Dar să zicem... Cum te recunosc?*

— Lasă, domnul Sergiu, că nu e film cu agenți secreți. Te văd eu. Atunci pe la două? Numai bine!

11.45

Dana (pe care-o strigau Freddie fiindcă era leșinată după dințosul Mercury de la Queen, dus să cânte pe cea lume cu mult înainte să se nască ea) deschise ușa băii.

— Ce faci, bro, dormi? Mai ai un pic și te-neci.

— Ești obsedată? sări frate-său. Intri peste bărbați, la duș...

— Din ce se vede, mai ai până să-ți zici bărbat. Cu ce te prezinți tu, bătrânul te surclasează.

— Și pe el îl spionezi?

— Nu, se laudă mama. Ai douăjdoi de ani, maturizează-te! Gagicile bârfesc între ele despre chestia asta.

— Zău? Ce chestie? Rockerii tăi nu te-nvață să-i spui pe nume?

Freddie roși, dar întoarse capul, să nu piardă inițiativa.

— Te surmenează școala. Alții o fac fluierând. Cred că și Cameluța o să-ți dea papucii, pentru unul mai mintos.

— Hai, șterge-o, o goni Sergiu, poate-mi scapă vreo cazma... Și vezi să vii iar la noapte!

Fata fugi în dressing, unde se schimbă în doi timpi și trei mișcări, transferând cu nepăsare sânii cât portocalele sub un maieu abia vizibil. Își tundea părul mai scurt ca băieții din gașcă și arcurile sprâncenelor doborâseră turme de fraieri.

— Dacă sună Muian, strigă, spune-i că suntem toți la Cloacă, în centrul vechi. Știe el.

— I-ai dat numărul de-aici, te-ai țicnit? De ce nu te cauți pe tine?

— Mă caută, da' nu-i răspund, să nu și-o ia în cap. Auzi, vin hodorogii până duminică?

— Nu știi, de ce? Ți-a promis retardatul tău că te face sâmbătă?

Ea îi arată artistic degetul mijlociu.

— Băi Sergio, eu prima oară o s-o fac în grup, cu cinci-șase. Aidi, pa! Și udă-ți-o bine, poate mai crește...

14.10

Bomba *La Burlacu*, pe lângă Gara de Est, făcea furori, judecând după mitingul de bețivani ghemuiți la mesele prea numeroase. Periodic, un grup năvălea pe trotuar, singurul loc de fumat.

Sergiu Pătuleasa înaintă spre mijlocul sălii, unde nu se mai auzea om cu om, ci doar un glas asurzitor de vesel, închis în boxe.

„Doamnelor și domnilor... pentru nașa mare... maestrul Jean Talentu... și țambalul său fermecat...”

— Domnul Sergiu!

Angel îi făcea semne dintr-un separeu. Tânărul se strecură anevoie.

— Ai venit... N-ai adus bemveul, nu?

— Tu ești Angel? îl luă tare Sergiu. Am luat un taxi. Zi, că mă grăbesc.

— Foarte bine. Te mai oprește unul-altul și te-ntreabă de ce ai farul bulit. Că aia... Că ailaltă... Mai bine stă mașinuța la garaj.

Pătuleasa junior își înghiți vorbele. Văzându-l că se înmoaie, Angel îi făcu loc pe-o canapea răpciugoasă. Învârtea în degetele subțiri un ban mic, auriu.

— Ciudățeniile vieții, domnul Sergiu, răspunse privirii curioase. Mi l-a lăsat un unchi. Nici nu-l cunoșteam. Avea casa plină de bani cu care nu putea să cumpere nimic, ha-ha-ha! Ia, servește!

— Nu beau, mormăi tânărul, îndepărtând păhărelul de Unirea.